

chefen, værnscheferne og chefen for forsvarsstaben til bestemmelserne i § 12 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952.

Til § 6.

Stk. 1 svarer til § 4 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952, idet det dog er præciseret, at forsvarschefen er formand for forsvarsstyrelsen. Efter formuleringen i § 4 i den nugældende lov og i § 6 i det i folketingsåret 1958-59 forelagte forslag „ledes“ styrelsen af forsvarschefen.

Stk. 2 og 3 svarer til § 6 i nævnte lovbekendtgørelse, idet der dog i lovforslagets stk. 2 blandt de spørgsmål, som forsvarsstyrelsen skal drøfte og samordne, er indføjtet fordelingen af bevillinger mellem værnene. Dette er i overensstemmelse med gældende praksis.

De i stk. 2 nævnte forsvarsplaner omfatter såvel operative planer som de for operationernes gennemførelse nødvendige forsyningsplaner.

Til § 7.

Det anses for påkrævet, at der åbnes mulighed for at foretage en tdeling af ledelsen i værnene, således at den ene del får til opgave såvel i fred som i krig at varetage værnenes opbygning, administration og understøttelse med forsyninger og lignende. Den anden del får særlig til opgave at varetage den operative ledelse af styrkerne, jfr. definitionen nedenfor, og den operative planlægning, d. v. s. planlægning af *indsatsen* af styrkerne m. m. Spørgsmålet om, hvilke styrker og hjælpemidler der kan stilles til rådighed for den operative side, henhører altså under den del, der beskæftiger sig med værnenes opbygning m. m.

Den administrative byrde, der i fredstid påhviler en værnschef, gør det umuligt for ham på betryggende måde at forberede sig til løsning af føringsopgaver. Man har draget konsekvensen heraf bl. a. i Norge ved en opdeling af værnskommandoerne, og i det danske flyvevåben har der ligeledes fundet en udskillelse sted, idet en særlig flyvertaktisk kommando er oprettet til varetagelse af det operative planlægningsarbejde og den operative ledelse af styrkerne.

Hensynet til NATO-samarbejdet understreger betydningen af en sådan deling af beføjelser, idet det af praktiske grunde er meget ønskeligt, at de opgaver, på hvilke NATO-samarbejdet tager sigte, nemlig forsvarsplanlægningen og den operative ledelse af styrkerne, allerede i fredstid er adskilt fra de opgaver, hvis varetagelse i en krigssituation er et nationalt ansvar, såsom værnenes administration og understøttelse med forsyninger og lignende.

Det fremgår af forslaget, at forsvarsministeren fastsætter de nærmere bestemmelser om de i paragraffen omhandlede chefers beføjelser. Det vil herigennem bl. a. være muligt at fastlægge de pågældendes stilling over for værnscheferne og forsvarschefen, jfr. § 3, stk. 2, og at indpasse deres virksomhed i det allierede kommandosystem. Det vil ligeledes være muligt at bestemme, at militære styrker, der er afsat til løsning af en fælles opgave, f. eks. luftforsvaret, kan undergives en fælles operativ ledelse, uanset deres kommandomæssige tilhørsforhold.

Forslagets § 7, stk. 2, træder i stedet for bestemmelserne i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952, § 11, stk. 3.

I det i folketingsåret 1958-59 forelagte forslag til § 7, stk. 2, var ansvaret for det regionale forsvar pålagt hæren. Efter at forsvarsstyrelsen nu har påpeget, at der består mulighed for, at det vil kunne være hensigtsmæssigt i givne situationer at overdrage den operative ledelse af styrker af flere værn, der er afsat til lokalt forsvar af et område, ikke blot til hæren, men til søværnet eller flyvevåbnet, er forslaget til § 7, stk. 2, ændret således, at der skabes hjemmel herfor. Det foreslås, at forsvarschefen for sådanne områder, hvor det lokale forsvar forudses løst ved deltagelse af flere værn, fastsætter retningslinier for kommandoforhold og afgrænsning af ansvarsområder.

Udtrykket „operativ ledelse“ er ligesom „kommando“ et i NATO-samarbejdet anvendt begreb, der kort kan defineres som en chefs myndighed til på det operative område at stille chefer for tildelte enheder opgaver, at forlægge disse enheder og at delegere myndighed med henblik på løsning af bestemte opgaver.

Til § 8.

I de nugældende love er indeholdt bestemmelser om landets territoriale inddeling, f. eks. i regioner og distrikter, og om de kommandoorganer, der er knyttet dertil. For at muliggøre en hensigtsmæssig udvikling foreslås det, at afgørelsen om landets inddeling i militære områder og de dermed forbundne spørgsmål træffes af forsvarsministeren.

Til § 9.

De i stk. 1 anførte våbenarter svarer til dem, der nu findes i hæren. Fodfolket er efter ønske benævnt infanteri i overensstemmelse med international sprogbrug. I pansertropperne indgår foruden kampvogneheder bl. a. også oplærings- og specialenheder. Under artilleriet henhører normalt sådanne raketenheder, som tildeles hæren. Den enkelte